

Capitolul 1

Peter intră în scenă

Noți copiii cresc, cu excepția unuia. Cu toții află cumva că vor crește, iar Wendy a aflat în felul următor: într-o bună zi, pe când avea vreo doi ani și se juca în grădină, a cules o floare și a fugit să i-o ducă mamei. Trebuie să fi fost tare drăgălașă, căci doamna Darling exclamase:

— Ah, de ce nu rămâi tu mereu așa, cum ești acum?

La atât s-a limitat discuția lor pe această temă, dar de atunci încolo Wendy a știut că avea să crească.

Familia Darling locuia pe o stradă mărginită de copaci, la numărul 14. Doamna Darling era o femeie frumoasă, ale cărei gânduri semănau cu acele cutiute orientale ascunse unele în altele, astfel încât să rămână mereu câte una nedescoperită, și ale cărei buze surâzătoare păstrau întotdeauna un sărut pe care Wendy nu-l putea culege, deși îl zărea în permanență în colțul din dreapta al gurii mamei sale.

Domnul Darling era unul dintre acei oameni serioși care se ocupă de acțiuni și conturi. Desigur că nimeni nu stăpânește cu adevărat asemenea lucruri, dar el chiar părea priceput și vorbea deseori despre creșteri și scăderi ale acțiunilor, într-un mod care ar fi stârnit admirația oricui.

Wendy era primul lor copil. După ea urmase John, apoi Michael. Doamna Darling ținea ca totul să fie cum se cuvine, iar domnul Darling nu dorea să se deosebească prin nimic de vecinii săi, drept care copiii aveau o bonă.

Chapter 1

Peter Breaks Through

All children, except one, grow up. They soon know that they will grow up, and the way Wendy knew was this: one day when she was two years old she was playing in a garden, and she plucked a flower and ran with it to her mother. I suppose she must have looked rather delightful, for Mrs. Darling cried:

“Oh, why can’t you remain like this for ever!” This was all that passed between them on the subject, but henceforth Wendy knew that she must grow up. Two is the beginning of the end.

Mr. and Mrs. Darling lived in a tree-lined street, and their house was No. 14. She was a lovely lady, with a romantic mind and such a sweet mocking mouth. Her romantic mind was like the tiny boxes, one within the other, that come from the puzzling East. However many you discover there is always one more; and her sweet mocking mouth had one kiss on it that Wendy could never get, though there it was, perfectly conspicuous in the right-hand corner.

Mr. Darling was one of those deep ones who know about stocks and shares. Of course no one really knows, but he quite seemed to know, and he often said stocks were up and shares were down in a way that would have made any woman respect him.

Wendy came first, then John, then Michael. Mrs. Darling loved to have everything just so, and Mr. Darling had a passion for being exactly like his neighbours; so, of course, they had a nanny.

Dar pentru că nu erau înstăriți, bona era o cățelușă Terra Nova autentică, pe nume Nana.

În seara în care începe povestea noastră, Nana moțăia liniștită lângă foc. Doamna și domnul Darling se pregăteau să iasă în oraș, iar ea urma să stea cu copiii. Ceasul bătut de șase ori: era vremea să înceapă pregătirile de culcare.

Nana se ridică, se întinse, apoi aprinse lumina. După ce așternu paturile, agăță pijamalele aproape de foc și dădu drumul la apă în cadă. Apoi, asigurându-se că apa nu era prea fierbinte, plecă să-l aducă pe Michael – care, fiind cel mai mic, era primul care trebuia culcat – și se întoarse cu el în spinare. Michael nu voia, firește, să fie îmbăiat, dar Nana era autoritară și, ducându-l în baie, închise ușa ca să nu-l tragă curentul.

Între timp, doamna Darling auzi un zgomot la fereastra camerei copiilor, unde o siluetă ce părea a unui băiețel încerca închizătoarea, dispărând numaidecât la auzul strigătului ei de surpriză. Deschise degrabă fereastra, dar nu văzu nimic în afară de acoperișurile umede ale caselor vecine și de cerul senin al nopții. Îi veni ră deodată în minte tot soiul de povești cu spiriduși, căci cu o zi înainte Nana pățise același lucru, numai că închisese fereastra atât de repede, încât retezase umbra băiețelului, despărțind-o de trup, iar doamna Darling o împăturise cu grijă și o așezase într-un sertar.

Îngrijorarea nu o ținu însă mult, căci toți cei trei copii intrară în cameră. Wendy și John jucau jocul lor favorit, de-a mama și de-a tata, iar fața doamnei Darling strălucea de încântare auzindu-i. Domnul Darling se năpusti pe urmele lor, foarte agitat din pricină că nu reușea să-și înnoade cravata. Doamna Darling l-a ajutat și imediat el a părăsit camera, cu Michael în spate, pe care l-a așezat apoi în pătuțul lui.

As they were poor, this nanny was a prim New-foundland dog, called Nana.

On the evening on which our story begins, Nana was dozing peacefully by the fireside. Mr. and Mrs. Darling were getting ready to go out to dinner and Nana was to be left in sole charge of the children. Presently the clock went off with a whirr, and struck – one, two, three, four, five, six – time to begin to put the children to bed.

Nana got up, and stretched herself, and carefully switched on the electric light. Then she turned the bedclothes neaty down and hung the little pyjamas over the fire-guard. She then trotted up to the bathroom and turned on the water; after feeling it with her paw to make sure that it was not too hot, she went off to look for Michael, who, being the youngest of the three children, must go to bed first. She returned immediately with him sitting astride her back. Michael, of course, did not want to be bathed, but Nana was firm and, taking him to the bathroom, shut the door so that he should not be in a draught.

Whilst Mrs. Darling was in the nursery she heard a noise outside the window, as a tiny figure, no bigger than a little boy, tried the window-latch, and vanished suddenly at her cry of surprise. She flung the window open, but there was nothing to be seen, nothing but the dim roofs of the neighbouring houses, and the deep blue sky above. She began to frighten herself with eerie bogie tales, for the same thing had happened the day before, when Nana had gone to the window and shut it down so quickly that she had cutt off the boy's shadow. Mrs. Darling carefully folded it and put it away.

But she soon felt reassured when her children came in together. John and Wendy were playing at their favourite game of being Father and Mother, and Mrs. Darling's beautiful face beamed with delight as she listened to them. Suddenly, in rushed Mr. Darling, very much excited because he could not fasten his evening tie. Mrs. Darling easily managed that for him, and he was soon skipping about the room with Michael on his back, dropping him finally into his bed.

Dar, din nefericire, Nana, care tocmai ieșea din baie, se frecă din greșeală de pantalonii lui proaspăt călcați și câteva fire de blană se lipiră de ei. Adulților nu le place să se umple de păr, așa că domnul Darling era foarte supărat pe Nana și hotărâse s-o concedieze. Dar doamna Darling îi povesti despre silueta ciudată de la fereastră și despre cum Nana lătrase și închisese fereastra atât de repede, încât îi retezase umbra, pe care i-o arătă drept dovadă. Îi spuse apoi cât de mulțumită era că o are pe Nana drept bonă.

– Uită-te numai cât este de grijulie, încheie ea, în timp ce credinciosul câine îi aducea lui Michael sticluța cu sirop de tuse.

Dar Michael era obraznic și refuza să-și ia doctoria; după o porție bună de ceartă, Wendy avu o idee:

– Ar trebui să ia și tata împreună cu el.

– Prea bine, spuse domnul Darling, să vedem care dintre noi este mai curajos.

Două pahare fură aduse și umplute numaidecât.

– Unu, doi, trei, și, strigă Wendy.

Michael își înghiți porția, bărbătește, dar domnul Darling se prefăcu doar, și ascunse paharul la spate.

John însă îl observă.

– Tata n-a băut-o! strigă el, iar Michael, văzând că fusese păcălit, izbucni în plâns.

Ca să-l liniștească, domnul Darling se gândi să facă o glumă. Turnă doctoria în farfuria Nanei, iar când bietul câine, crezând că-i dă ceva bun, se grăbi s-o lipăie, răsă în hohote de privirea ei muștrătoare. Copiii, care își iubeau bona din toată inima, se întristară văzând-o cum se ghemuiește în culcușul ei, mai supărată și mai jignită decât toți câinii din lume.

Domnul Darling, enervat că nimeni nu-i apreciasse gluma, o goni din culcuș, o înșfăcă de zgardă și o legă în curte.

Unfortunately, in going to the bathroom, Nana accidentally brushed against Mr. Darling's beautifully pressed black trousers, and left some of her grey clinging hairs upon them. Now, no grown-up person likes hairy trousers, so Mr. Darling was very cross with Nana, and spoke of dismissing her. But Mrs. Darling told him about the weird apparition at the window, how Nana had barked at it and shut the window down so fast that its shadow had been cut clean off and left behind. She showed him the shadow, and told him how glad she was to have such a treasure as Nana for a nurse.

"You see how very useful Nana is", concluded Mrs. Darling, as the faithful dog came in with Michael's bottle of cough mixture. But Michael was naughty and would not take it; there was a fine fuss over it, when Wendy, being a clever little girl, hit on a brilliant idea.

"Father should take some of his medicine to keep Michael company."

"Very well", said Mr. Darling, "we shall see who is the braver." Two glasses were fetched and filled in a moment.

"One, two, three", cried Wendy; Michael took his like a man, but Mr. Darling only pretended to, and quietly hid the glass behind his back.

John caught him in the act:

"Father hasn't taken his!" he cried, and Michael, seeing that he had been tricked, burst into a loud "Boo-hoo-hoo!" Mr. Darling, to appease Michael, thought of what seemed to him an excellent joke. He poured his medicine into Nana's drinking-bowl, and when poor Nana, thinking that it was something nice, ran eagerly to lap it up, he roared with laughter to see the reproachful eyes she turned upon him. The children, who loved their old nurse very dearly, were terribly distressed as she slunk to her kennel, looking as unhappy and as hurt in her feelings as ever a dog did.

Mr. Darling, angry that they did not enjoy his joke in the least, coaxed Nana out of her kennel, seized her by the collar and dragged her off in disgrace, to be chained up in the yard.

— Acolo este locul câinilor, zise el, în ciuda protestelor copiilor.

Doamna Darling îi liniști, sărutându-i cu duioșie, ca orice mamă, îi înveli, le cântă un cântecel de leagăn și, lăsând veiozele aprinse să nu le fie urât, se furișă afară din cameră în vârful picioarelor.

În camera copiilor era acum liniște. Deodată, luminile pâlpăiră și se stinseră una câte una, iar în odaie pătrunse o mingiuță de foc, ce zbură un timp de colo-colo, apoi dispăru într-o ulcică. Atunci, silueta aceea grațioasă care o înspăimântase pe doamna Darling se furișă prin bezna nopții. Fereastra se deschise cu un clinchet ușor și un băiețel se strecură înăuntru.

Părea să caute ceva; e lesne de ghicit că își voia umbra înapoi.

— Unde ești, Clopoțel? șopti băiatul, iar când luminița străluci din nou în buza ulcelei, adăugă:

— Știi cumva unde au pus-o?

Mingiuța de foc era, de fapt, o zână, care, ca toate zânele, știa tot ce merita știut. N-o puteai vedea decât ca pe o flăcăruie, dar de auzit o auzai foarte bine: scotea un clinchet argintiu, ca al unui clopoțel, și de aceea o numiseră astfel. Clopoțel zbură pe raftul de sus al dulapului; băiețelul alergă bucuros acolo și găsi umbra înfășurată frumos, exact cum o pusese doamna Darling. Acum, că o găsisese, problema era cum să și-o pună la loc. Îi veni o idee: s-o lipească cu săpun! Așezat pe covorașul din fața șemineului, își săpuni mai întâi picioarele, apoi umbra, dar oricât se strădui, nu reuși s-o lipească. După mai multe încercări nereușite, bietul băiețel se lăsă păgubaș, își ascunse fața în mâini și începu să suspine amarnic.

Plânsul lui o trezi pe Wendy. Se ridică în capul oaselor și, fără urmă de teamă, întrebă:

— De ce plângi, băiețelule?

"The proper place for dogs", he said, in spite of all their pleading.

Mrs. Darling comforted the children, kissing them very tenderly as mothers always do, tucked them up in their beds, sang them to sleep and, leaving the night-lights burning for company, crept softly out of the room.

Everything in the big nursery was now still and quiet. Suddenly the night-lights flickered and went out one by one, and there darted into the room a tiny ball of fire, which flitted uneasily about and finally vanished into a jug. Then the same slender graceful figure that had so startled Mrs. Darling leapt from the darkness outside the window. There was just one click, the window was open, and a young boy stepped cautiously in.

He seemed to be looking for something; and you will easily guess that what he was looking for was his shadow.

"Tink, where are you?" he whispered, and then as the light shone on the jug he went on:

"Tink, do you know where they have put it?"

Now this little ball of light was really a fairy girl who knew everything worth knowing. Most fairies do. You could only just see her in the little flame, but you could hear her very clearly; she made a tinkling noise like a little silver bell, and that was why she was called Tinker Bell. Tinker Bell at last rested a few moments on the top drawer of the nursery dresser; instantly the boy ran joyfully to it, and pulling open the drawer snatched out his shadow neatly rolled up, just as Mrs. Darling had left it. He had found it certainly, but the next trouble was to put it on again. A happy thought struck him; he would stick it on with soap! Sitting on the hearthrug, he soaped his feet and then he soaped his shadow, but whichever way he soaped they would not stick together. There is no use in having a shadow if it will not stick to you. After trying and trying in vain the poor boy gave up the attempt, buried his face in his hands, and sobbed despairingly.

It was then that Wendy awoke. She sat right up in bed, and, not at all frightened, said: "Little boy, why are you crying?"

Băiatul sări în picioare și se înclină politicos. Wendy îi făcu, la rândul ei, o reverență, deși cu ceva greutate, având în vedere că stătea încă în pat.

— Cum te cheamă? o întrebă băiatul.

— Wendy Moira Angela Darling. Dar pe tine?

— Peter Pan.

— Și unde locuiești?

— A doua intersecție la dreapta și de acolo drept înainte până în zori.

Lui Wendy adresa i se păru cam ciudată, dar i se făcu milă de Peter când auzi că acesta nu avea mamă. Nici nu era de mirare că plângea! Dar Peter nu plângea din cauza aceasta, ci pentru că nu reușea să-și lipească umbra. Auzind motivul, Wendy zâmbi, apoi se apucă să-i explice că săpunul nu era bun pentru așa ceva. Umbra trebuia cusută.

— Vrei să ți-o cos eu? se oferi ea și dădu fuga după coșulețul de lucru.

Să ți se coasă umbra de picioare este o treabă foarte dure-roasă, dar Peter o îndură cu curaj. Fusesse o idee bună, căci umbra ținea de minune, iar Peter era atât de încântat, încât prinsese să danseze prin cameră, privind-o cum se mișcă pe podea.

— O, deștept mai sunt! strigă Peter, beat de bucurie, și scoase un croncănit de mulțumire, exact ca al unui cocoș.

— Înfumurat mai ești! îl certă Wendy, indignată, presupun că eu nici n-am făcut mare lucru, nu?

— Nu cine știe ce!

— Așa? Atunci pot cel puțin să te las în pace, spuse ea și sări înapoi în pat, trăgându-și plapuma peste cap.

— Te rog, Wendy, nu mă părăsi, se rugă Peter. Nu mă pot opri din croncănit când sunt bucuros. O singură fată face mai mult decât douăzeci de băieți.

The young boy sprang to his feet, and bowed very politely. Wendy curtsied in return, though she found it a difficult thing to do in bed.

"What's your name?" asked the little boy.

"Wendy Moira Angela Darling. What's yours?"

"Peter Pan."

"Where do you live?"

"Second turning to the right, and straight on till morning."

This seemed to Wendy a very funny address, but she was all sympathy when she heard that Peter had no mother. No wonder he was crying! But that was not the reason for Peter's tears; he was crying because he could not get his shadow to stick on. This made Wendy smile, and she emphatically declared that soap was no good. It must be sewn on.

"Shall I do it for you?" she suggested, and, jumping out of bed to get her work-basket, she set to work at once. It hurts a good deal to have a shadow sewn on to your feet, but Peter bore it bravely. It was the right thing to do, for the shadow held on beautifully, and Peter was so delighted that he danced up and down the nursery watching it make patterns on the floor as he flung his arms and legs about.

"Oh! The cleverness of me!" cried Peter, overcome with joy, and he crowed with pleasure, for all the world just as a cock would crow.

"You conceited thing", exclaimed Wendy indignantly, "of course I did nothing!"

"Oh! You did a little!"

"A little! If I am no use I can at least leave you alone", she said, jumping back into bed and covering her head in a dignified way with the bedclothes.

"Oh! Wendy, please don't leave me alone", Peter exclaimed in great distress. "I can't help crowing when I'm pleased. One girl is more use than twenty boys."